

iar tu nici nu înțelegi că ești în puterea lui.

[...] Lucrarea harică, care se dobândește în dar, durează câtă vreme atenția lăuntrică a omului e unită cu Dumnezeu. Omul se ostenește, lucrează, toate pentru Domnul le face! Toate pentru Domnul! Și-L caută pe Domnul pretutindeni, în toată zidirea. El este pretutindenea. El este viața. Și pretutindenea este Cel ce pune în mișcare viața. El pretutindeni este de față. Câtă vreme atenția omului este îndreptată către Domnul și Împărăția Cerurilor, el privește lumea ca pe Dumnezeu.

Vedeți, în fiecare se odihnește Domnul, tainic, indiferent dacă omul acela îl cinstește sau nu! El este acolo, în centrul vieții. El mișcă viața. El este Dătător de viață. Și câtă vreme această luare-aminte este mai cu seamă aici, în inimă,

atunci se păstrează pacea lăuntrică și bucuria dumnezeiască care se dă în dar începătorilor. Apoi, de îndată ce atenția noastră se abate puțin de la Domnul și se lipește de vreun lucru din lumea aceasta, fie de cele neînsușite, fie de o făptură vie, pierdem de îndată pacea lăuntrică, căci omul nu poate umbla pe două căi. Lucrul căruia i-am dat atenție intră degrabă în lăuntrul nostru și ocupă Scaunul Domnului, cucerește inima. Și acesta poate fi orice: slavă, cinste, bogăție, frumusețe. De îndată ce ceva (din lumea aceasta) se înalță pe Scaunul lui Dumnezeu, atunci va și prinde viața în lăuntrul nostru. În funcție de acest lucru căruia îi dăm toată atenția, un simțământ corespunzător va trăi în lăuntrul nostru.

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița, Pace și bucurie în Duhul Sfânt**, Editura Predania, București, 2010

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 14 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 18 decembrie	08:00 18:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas Vecernia și Litia
Duminică 19 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 9-10; 32-40; Ev. Matei 1, 1-25; glas 1, voscr. 4 → Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului – Genealogia Mântuitorului)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

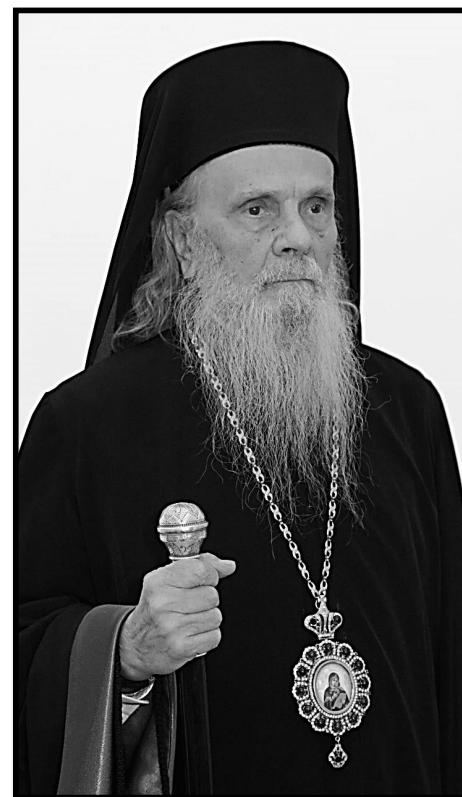
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi neconținut la Dumnezeu,
iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții.”

– Sfântul Vasile cel Mare

Nr. 417 / 12 decembrie 2021

OMUL – O TAINĂ A ACESTEI LUMI

Din Antichitate, din filosofia greacă, a rămas până la noi un cuvânt: „Cunoaște-te pe tine însuși!” A te cunoaște pe tine, asta-i problema cea mai grea. Nu ne cunoaștem. Doctorul Alexis Carrel, laureat al premiului Nobel, a scris cartea „Omul, acest necunoscut”, o mare carte a secolului trecut. El arată în această lucrare că omul este atât de complex, are atâtea taine. Noi suntem o adevărată minune a Universului, o coroană a creației dumnezeiești. Trebuie să căutăm permanent să aflăm cine suntem. Și atunci vom găsi. Dar nu vom găsi niciodată un răspuns mai deplin decât cuvântul Scripturii care ne învață că omul este chip și asemănare a lui Dumnezeu (cf. Fac. 1, 26). Ființa noastră-i o mare taină. Eu când văd un om, mă plec în fața chipului lui Dumnezeu care este în el.

PĂRINTELE
JUSTINIAN CHIRA

1921 – 2016

Trebuie să te cunoști. În primul rând să știi că nu ești o simplă umbră. Ești o creatură nemuritoare. Ai o viață în tine de care răspunzi. Dacă nu vei avea grijă de darurile pe care ți le-a dat Dumnezeu, vei cădea în patimi și atunci focul iadului va „rezolva” toate problemele...

Ce sunt eu?! Sunt o mică creatură a lui Dumnezeu, sunt o creatură foarte iubită de Dumnezeu. Cum Îi spunem lui Dumnezeu în slujbele noastre? „Iubitorule de oameni”. Cum scrie în Scriptură: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Când zice „lumea”, nu este vorba de cer și de pământ, e vorba de ființa omenească. Ființa unui om e o adevărată lume, un om este un adevărat univers. În fiecare om este o scânteie din lumina dumnezeiască. Așa de mult iubește Dumnezeu lumea, încât pe propriul Său Fiu L-a dat ca să Se jertfească pentru mântuirea tuturor oamenilor.

Dacă toate acestea le știm, nu ne mai tulburăm fiindcă nu pricepem ce este cu noi pe acest pământ. Cunoaște-te, așa cum ți-a descoperit Dumnezeu, frate! Cât ne spune Dumnezeu, să-I mulțumim. Dumnezeu ne-a descoperit tot ceea ce ne trebuie pentru a ne salva sufletul. Ne-a făcut cunoscut atât

cât poate rațiunea și trăirea noastră să cuprindă.

Sunt atâtea taine ascunse în persoana umană, încât medicul și omul de știință rămân uluiți atunci când îl analizează în profunzime pe om. Suntem o taină a acestei lumi. Poate că cea mai puternică dovadă a existenței Creatorului ceresc este alcătuirea și existența omului. Hazardul, întâmplarea nu puteau crea așa ceva. Nu este posibil ca omul, inelul de legătură dintre lumea văzută și cea nevăzută, să fi apărut dintr-o întâmplare. El este o creație a Stăpânului ceresc. Pe celelalte viețuitoare și întreaga creație le-a făcut Dumnezeu prin cuvânt (cf. Fac. 1, 1-25). Numai omul a fost creat cu mâinile lui Dumnezeu, din țărână.

Apoi, cum ne învață Scriptura, a suflat Dumnezeu asupra omului și s-a făcut omul „ființă vie” (Fac. 2, 7). Asta este ceva care ne obligă, nu-i așa? E teribil la cât ne obligă pe noi atâta cinste pe care am primit-o de la Tatăl ceresc, atâta valoare pe care Dumnezeu o acordă omului. Și, în final, ce așteaptă Dumnezeu de la noi? Vrea ca să devenim fiii Lui, după har. Asta vrea. Că putea să ne creeze ca pe niște roboți. Dar Dumnezeu nu ne vrea robi, nu ne vrea niște roboți. Dumnezeu ne vrea fii care să iubească, care să trăiască, care să gândească, care să creeze.

Ce ne-a dăruit Dumnezeu?

Care-i una dintre marile calități cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe om, ca să poată deveni fiu al Său? Liberul arbitru, voința liberă. Pe noi ne-a creat Dumnezeu cu voie liberă. Noi putem să ascultăm și putem să nu ascultăm de Tatăl ceresc. Toate celelalte creaturi văzute n-au voie liberă și nu au suflet rațional; ele se conduc după instincte. Omul se conduce după rațiune. Gândește, creează, vorbește, scrie poezie, face tablouri, face știință, face artă, face tot ce vrei. Omul poate deveni sfânt și atunci dobândește, la modul cel mai deplin, asemănarea cu Dumnezeu! Atunci el are în mod deplin o rațiune luminată de Duhul Sfânt. Oricare om poate ajunge, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin voia lui proprie, în rândul marilor sfinți. Acesta trebuie să fie scopul existenței noastre, al celor care îmbrăcăm haina călugărească: să ajungem sfinți. Asta așteaptă Dumnezeu de la noi.

Sursa: **Arhiepiscop Justinian Chira**, *Trăiți frumos și-n bucurie*, Editura Nicodim Caligraful, 2014.

PĂRINTELE TADEI MĂNĂSTIREA VITOVNIȚA

SĂ LEPĂDĂM RĂUL ÎN CHIP CONȘTIENT

Odată m-am gândit și eu că Sfinții Părinți, când au primit în dar

harul, l-au păstrat întreaga viață. Însă aici se spune să nu nădăjduim la aceasta. Domnul dă fiecărui credincios râvnitor harul în dar, însă cere sufletului să lepede conștient, în mod absolut, răul și să se întoarcă cu totul spre bine – înspre Domnul. Să lepede răul în chip conștient!

Răul trebuie biruit cu pace și liniște, cu gânduri liniștite și pașnice. De aceea ni se și întâmplă multe necazuri și suferințe de-a lungul vieții. Sfinții Părinți spun că, dacă nu ne smerim singuri, Domnul nu va conțeni să ne smerească.

Adeseori va da peste noi un necaz care ne aduce multe dureri – până ce nu vom învăța să-l biruim prin pace și liniște și să nu îi dăm însemnătate. De aceea, cei ce-L iubesc pe Domnul trec prin multe greutăți. Mai mult, și cei mai apropiați ai noștri se întâmplă câteodată să ne disprețuiască, să ne respingă. Trebuie să îi înțelegem cu pace și deplină înțelegere, să nu-i osândim niciodată!

După aceasta vom ști cât de mult ne iubește Domnul: dacă El ne dă încercări grele și avem multe necazuri în viață! Sfinții Părinți spun: „Dacă vezi că ai pace netulburată, ai grijă că nu ești pe calea cea bună!” Îl faci, așadar, cumva vrăjmașului pe voie; el nu se atinge de tine pentru că te are în puterea sa. De petreci bine și n-ai multe ispite, înseamnă că el te ține,